

vogel) aan den lijnstok vast gekleefd. De eerste keer zei de agent: »Wat heb je daar nu aan, dat zou ik maar laten,» de tweede keer moest de vogelaar alleen den vogel laten vliegen.

Als tweede voorbeeld van niet-handhaving der wet noemen we het te koop aanbieden van door de wet beschermde vogels, zonder dat er iets aan gedaan wordt. Zoo zijn b. v. ons te koop aangeboden: groene specht, pimpelmees en jonge lijster, de laatste »in de 9 maanden dat deze nuttig is.»(!)

De groene specht toch heeft voor de houtteelt een niet geringe beteekenis, dat zal een ieder wel met ons eens zijn. Waarom doet de regeering niet al het mogelijke, om ze te beschermen, terwijl ze toch wel zorg draagt voor de houtteelt in de duinen?

Nu nog wat over de verzamelingen van eieren en opgezette vogels. Dan kunnen we geheel instemmen met hetgeen de Heer Daalder Dzn. zegt in de Nov.-aflevering 1907 van Vragen van den Dag in zijn stuk getiteld: Onze gevleugelde Noordzee-eilandbewoners in Mei: »Een paar goede musea mogen er zeker zijn in ons land, maar geen recht van bestaan hebben de meeste particuliere verzamelingen. Tot het aanleggen daarvan hebben ouders en onderwijzers zooveel mogelijk te waken. Wat in dergelijke collecties wordt bijeengebracht heeft gewoonlijk weinig waarde, niet-tegenstaande er veel door aan de natuur wordt onttrokken, en spoedig gaat het dikwijls geheel weer verloren.»

Dat er werkelijk vele van die verzamelingen zijn, zal ieder inzien, als hij bedenkt dat vele jongens van Lagere en H. B. Scholen en bijna iedere boerenjongen een verzameling heeft.

Zou dit door onderwijzer en nat. hist. leeraren niet beperkt kunnen worden? In hetzelfde boven aangehaalde stuk zegt Daalder: Zouden rijke menschen uit ons land niet eens een deeltje van de Zuiderzee kunnen laten indijken omdat expres te bewaren voor de vogels!! De vraag is echter of er genoeg menschen gevonden zullen worden, die geld voor dergelijke onderneming overhebben. Nóg beter zou het misschien zijn, wanneer dit geld besteed werd op de wijze van de vereeniging tot behoud van natuurmonumenten. Ons inziens zou 't het beste zijn, wanneer alle vogels beschermd werden. Alleen wanneer er van bepaalde soorten te veel waren, zou van staatswege een beperkte opruiming gehouden kunnen worden.

Amersfoort, 26 Januari 1908.

A. M. FREDERIKSE.
G. DE VRIES.

Wandelende Takken.

Misschien is het de moeite waard nog enkele opmerkingen over deze insecten te maken.

Ik had ook een paar jaar wandelende takken — niet-tegenstaande menige ironische opmerking, die ik over mijn liefhebberij heb moeten hooren, heb ik ze met groote opmerkzaamheid waargenomen. Mijn kweekplaats was echter anders ingericht dan de beschrevene. Ik had het bovenstel van een gazen vliegenvanger genomen en die op een bord met zand geplaatst. Een breed potje met water gevuld, groef ik daar diep in en plaatste daar wilde rozentakken in. De toegang tot het water liet ik zoover vrij, dat ze konden

drinken, als zij daar mogelijk behoefte aan hadden, daar ik niets speciaal daarover gehoord had.

Het toeval deed mij opmerken dat zij wel degelijk behoefte aan water hadden. Er was een druppel water tegen het glas gespat en zag ik een tak met groote haast er heen gaan en met graagte het opdrinken. Ik vulde toen het bakje zoo hoog met water, dat het bol stond (ik had de blaadjes er uitgenomen) en zie de tak er heen wandelen en bepaald gulzig gaan drinken. Betrekkelijk gauw had hij »de kop« van het water gedronken en was het een dwaas gezicht, hoe hij hoe langer hoe sterker zijn kopje boog om bij het water te kunnen komen; zoover boog hij het, dat er een diepe roze streep te voorschijn kwam, men zou zeggen dat hij zijn hals uitrekte om het onderste uit de kan te hebben! Hoewel natuurlijk de geheele hoeveelheid, die hij opdrinkt, niet meer dan een half theelepeltje zal bedragen hebben.

Toen de eerste uit haar eitje was te voorschijn gekropen behield zij het leege dopje een tijd aan een harer pootjes gekleefd; een ander had het weer aan de staart, en allen namen bijna dadelijk een wiegelende beweging aan, zonder de pooten te verplaatsen. 's Avonds beten zij waarschijnlijk aan het ijzergaas, doch ik kon hen nooit betrappen, dikwijls hoorde ik dat droege »ting«-geluid.

Ik had ook op een gegeven oogenblik invaliden, zeker in den strijd zoo geworden. Zonder eenig bijzonder voorval zag ik de laatste »gave« wandelende tak dood liggen. Geen der eitjes die ik van hen vond, kwamen uit.

Heeft men wel eens een groote, groene sprinkhaan in gevangenschap gezien? En eens een beetje geplaaagd door suiker of honig op zijn kop en sprieten te spreukelen? De wijze waarop het insect dan met zijn voorpoot het kleverig vocht er afstrikt en zijn eerste lidje buigt en »aflukt«, zou men haast zeggen, is zoo potsierlijk en bijna volgens poesen-aard, dat het bepaald merkwaardig is. In een doos met glazen deksel, waar het dan gewoonlijk tegen aan gaat zitten, is dit prachtig waar te nemen. De woede waarmee hij in het een of ander hard sprietje of takje kan bijten, als men hem dit voorhoudt! Angstwekkende kaken spreidt hij dan ten toon, als men in aanmerking neemt, hoe 'n klein gedierde 't is.

Nog een ander wezen nam ik dezen zomer in een groote flesch van. Allerlei waterinsecten hadden wij daarin, o.a. ook bloedzuigers van allerlei grootte. Eén evenwel kon zich tot 5 cM. uitrekken, dit was de grootste. Op een oogenblik zagen we, dat hij volgens ons idee, een enorme hoeveelheid pootjes onder zijn buik had, ik veronderstelde dat dit de zuigpootjes waren, of hoe men het noemt, waarmee hij zich vasthecht. Eenigen tijd hadden we de flesch vergeten, en toen ik er weer naar keek, was de heele bloedzuiger verdwenen, doch ik vond een enorme hoeveelheid nauwelijks zichtbare bloedzuigertjes. Dus hebben waarschijnlijk al die jongen langzamerhand het lichaam van de moeder opgepeuzeld, het velletje vond ik in onsmakelijken toestand onderin de flesch liggen.

De demsvaart.

Mevr. v. D. L.

Lobelia Dortmanna L. in 't Gooi.

Deze plant, welke door zooveel als een vrij zeldzame soort beschouwd wordt, kan men hier in duizenden en nog eens duizenden van exemplaren vinden in 't Gooi.

Velen weten wellicht de ijsbaan tusschen Bussum en Hilversum, die op een afgegraven stuk heidegrond is aangelegd; in de nabijheid van den spoorweg. Deze ijsbaan is het als 't ware bezaaid met *Lobelia Dortmanna L.*, zij groeien hier op een regelmatig stuk terrein, ter groote van ruim 4 à 5 bunder, hetwelk zomers voor de helft droog is, doch uit den aard der zaak 's winters geheel en al onder water staat.

Hier schijnen de planten een onbeperkte heerschappij te voeren. Tot dusver is er nog geen kans dat zij door andere planten overheerscht zullen worden; men ziet hier slechts sporadisch Waterweegbree; *Lycopus europaeus*; *Sidens cernuus*, Biezen, *Pilularia globulifera* als hare begeleiders.

De bodem bestaat hier uit een laagje humus; als ondergrond treft men al vrij spoedig zand aan waarin zich de zuiverwitte wortels vestigen.

Een eerste bezoek aan deze plas maakt een eigenaardigen indruk, te meer omdat men niet beter weet, dan dat de plant zeldzaam is. Zoo vond ik in Oltterterp (Friesland) een groepje van slechts acht planten bijeen, en hoe ik ook de omtrek afzocht, ik kon meerdere individuen niet vinden.

De Gooische *Lobelia's* bloeiden dit jaar zeer rijk en